

roveň členy ředitelství městské spořitelny v Unhošti, na jednání a hlasování za následek vadnost celého jednotného usnesení. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jeho předmětem jest usnesení městského zastupitelstva z 25. června 1935, zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb. —

Č. 13.026.

Samospráva obecní: Vydání vysvědčení chudoby jest uloženo obcím na Slovensku a Podkarpatské Rusi jako povinnost jejich součinnosti ve státní správě.

(Nález z 22. října 1937 č. 14.508/37.)

V ě c: Město Berehovo proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 3. července 1934 o vystavení vysvědčení chudoby.

V ý r o k: Stížnost se odmítá.

D ů v o d y: Obecní rada města Berehova ve schůzi 29. prosince 1932 se usnesla vyhověti žádosti Daniela M. a vystavila mu vysvědčení chudoby za účelem vydání kolkuprostých dokladů pro vydání domovského listu. Okr. úřad v Berehově výměrem z 1. února 1933 k odporu správce notářského úřadu v Berehově usnesení to jako nezákonné zastavil. Odvolání města Berehova zem. úřad v Užhorodě výměrem z 3. července 1934 odmítl jako nepřípustné a z moci úřední zrušil usnesení obecní rady města Berehova z 29. prosince 1932 jako nezákonné. Výrok svůj odůvodnil takto: Vydávání vysvědčení chudoby obcemi upravuje nař. min. spravedlnosti z 15. prosince 1914 č. 72.500/1914 a nař. min. vnitra č. 65.402/99 B. M., 103.291 B. M., 105.453/99 B. M. a 74.099/97 B. M. Ačkoli první se týká vysvědčení chudoby pro soudní spory, všechna nařízení tvoří celek a vzájemně se doplňují. Dle těchto ustanovení vysvědčení chudoby vystavují za obec starosta obce a notář. Záležitost vydávání vysvědčení chudoby nespadá tudíž do kompetence obecní rady a proto jest usnesení obecní rady ve výroku uvedené nezákonné. Jako takové nutno je zrušiti z úřední moci. — Starosta obce nebyl k podání odvolání vůbec oprávněn, a to ani za sebe, ani za obec. Vystavování obecního vysvědčení chudoby není právem, nýbrž povinností obce a nehledě k nezákonnosti usnesení obecní rady, nebylo žádné právo obce výměrem okr. úřadu dotčeno.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si obec města Berehova.

O stížnosti uvážil nss takto:

Žal. úřad, odmítnuv odvolání města Berehova jako nepřípustné, vyslovil sice také, že z moci úřední zrušuje usnesení obecní rady města Berehova jako nezákonné, avšak tento výrok nemá povahy samostatné, nýbrž jest jen důsledkem a součástí výroku, kterým se odvolání obce odmítá a instanční výrok okr. úřadu potvrzuje. Běží proto o konečné rozhodnutí v pořadu správním, kognici nss podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. podrobené.

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem odmítl odvolání města Berehova pro nedostatek legitimace, ježto v daném případě běželo o zá-

sah do vnitřních záležitostí obce, proti němuž může se obec, zastoupená starostou, brániti v postupu instančním. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

§ 21 zák. čl. XXII:1886, vypočítáváje práva obcí, vydávání vysvědčení chudoby pro získání práva chudých mezi nimi neuvádí, a nelze tuto činnost ani subsumovati pod péči o chudinství, obci podle § 21 odst. g) náležející. Z toho by plynul úsudek, že vydávání vysvědčení chudoby pro nabytí práva chudých nebylo dáno obcím jako jejich právo autonomní, t. j. v samostatné působnosti jejich, nýbrž bylo jim uloženo jako jejich povinnost součinnosti ve správě státní (§ 2 zák. čl. XXII:1886).

Stížnost se arci dovolává pro své stanovisko opačné ustanovení pol. 85 bodu 12 uherské poplatkové sazby, platné na Slovensku a Podkarpatské Rusi, avšak podle tohoto předpisu vysvědčení chudoby, vystavené obcí, musí býti potvrzeno úředníkem vrchnosti. Při této právní úpravě nelze nijak míti zato, že by šlo o autonomní právo obce, neboť by bylo nesnadno uvést s tímto domnělým právem v soulad text citovaného ustanovení, podle něhož musí býti vysvědčení potvrzeno od orgánu státní správy, který stojí zcela vně organizace obecní. Sluší tedy vycházeti z toho, že vydávání vysvědčení chudoby jest obcím uloženo jako jejich povinnost součinnosti ve správě státní.

Avšak nařízení týkající se správy státní a municipální, vydaná vládou, municipiem a jejich kompetentními orgány, nesmí obec činiti předmětem debaty a je povinna bezpodmínečně je vykonati (§ 30 zák. čl. XXII:1886). Neliší se tu tedy postavení obce, resp. starosty obce za výkon nařízení zodpovědného (§ 89 zák. čl. XXII:1886) podstatně od postavení úřadu podřízeného vůči úřadu nadřízenému. Mohou tedy nařízení ona v postupu instančním naříkati právě tak málo, jako může úřad hierarchicky nižší napadati příkazy úřadu hierarchicky vyššího. Právem proto zemský úřad, který podle § 10 správ. řádu vlád. nař. č. 8/1928 Sb.) zkoumá z moci úřední i svou kompetenci jako úřadu odvolacího, odvolání města Berehova jako nepřípustné odmítl. V důsledku toho neměl nss ani důvodu, ani možnosti, aby se věcně zabýval otázkou, kdo je povolán jménem obce vydávati vysvědčení chudoby, a musil stížnost zamítnouti.

Č. 13.027.

Pojišťovací právo: Podnikatelem podle § 11 úrazového zákona není osoba, jež půjčí zařízení zasilatelského podniku jeho majiteli, není však zúčastněna na celém výtěžku tohoto podniku.

(Nález z 26. října 1937 č. 15.040/37.)

Prejudikatura: Boh. A 7995/29, 12.646/36.)

Věc: Josef K. v Jihlavě proti rozh. zem. úřadu v Brně z 6. listopadu 1934 o úrazovém pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.